

MENS ANIMI

᾽Ω! μικρούλα μου, ἐσὺ πὸν μπροστά μου διαβαίνεις
σὰν τὸ ἥσκιο ἑνὸς κρίνου σὲ μιὰ ἀχτίδα σελήνης,
τ' ἀλαφρὰ βήματά σου, πὸν χορεύουν στὸ χῶμα,
ζωγραφιοῦνται στοὺς δρόμους τοὺς βαθιοὺς τῆς ζωῆς μου.

᾽Ἐτσι ἀφότου ἡ σοφή μου ἡ ψυχὴ ἔχει σκύψη
στὰ βιβλία, πὸν κρύβουν μυστικὲς τρικυμίες,
μιὰ παράξενη ἀγάπη κραίνει ἐντὸς μου — μιὰ ἀγάπη
γιὰ τὰ ὠχρὰ πὸν πεθαίνουν, γιὰ τ' ἀγνὰ πὸν γεννιοῦνται.

᾽Ω! μικρούλα μου, βιάζεις τὰ χειλάκια σου ἴσα
πρὸς τὰ πρῶτα φιλιὰ, πὸν ξαφνίζουν καὶ καΐνε,
μὰ τὰ χεῖλη μου ξέμαθαν νὰ φιλιοῦν, γιὰτὶ μάθαν
νὰ μιλάνε τ' ἀγλύκαντα πὸν δὲ λέγονται λόγια.

Φέρε μόνο τ' ἀχνότατο τὸ χεράκι σου — φέρε
στὸ βαρὺ μου τὸ μέτωπο· κι' ὅταν κάποτε ἀρχίσης
νὰ θυμᾶσαι ὅσα πέρασαν, θὰ χαρῆς, πὸν ἡ καρδιά σου
πρὶν γελάση στὸν ἔρωτα εἶχε κλάψη στὸν πόνο...